

Božena Hladká

Balady tobě

mon grand frere Francois
světu zpívals před lety
je veux chanter a toi
básníku můj prokletý

Balada srdce

kdo zpíval před dvaceti lety
je přesvědčen že skončil již
nač vybavovat staré vzněty
z doby které sám si promíjíš
tvůj názor tolik převratný je
vše říci mám všem býti blíž
probudils dávné melodie
že tobě patří sám teď slyš

má starý kaktus také květy
je záhadná přec rostlin říš
květ bývá někdy pozakletý
proto se o něm nešíříš
a on si pěkně tiše žije
nečekán náhle touží výš
má píseň je jak jeho šíje
že tobě patří sám teď slyš

živ je i ten jenž prošel ghetty
svých vzpomínek zná zrosit číš
smíchem jenž vozík neojetý
než plyš vzpomene líp i spíš
nechce už myslet na nenie
až do smrti jich cítit tíž
musí mých písní znamení je
že tobě patří sám teď slyš

poslání:
když staré srdce touha zryje
stiskne je hůř než kočka myš
z dlaně mé dlaň tvá podá si je
že tobě patří sám teď slyš

Balada díků

tvůj plodný den se naklonil
je večer ticho tma déšť klid
mně bylo dáno s tebou jít
než okamžik víc hrstku chvil
umoklý města kolorit
nad myšlenkami moci nemá
bez konce jejich tkát chci nit
v obdivném díku navždy něma

tys bolest divou utišil
dals um svůj aby mohl žít
člověk byť na něj vložil štít
skon konec zmar sběr hrůzných sil
tvou rukou olej do ran vlit
lépe tvůj cit než autohaema
smrt v život doved' obrátit
v obdivném díku navždy něma

kolikrát zazněl temný kvil
než duši života dals pít
než rukou tvých se zachytit
ten mohl jemuž světlem byl
nenapodobitelný cit
tvých dlaní nekonečné thema
že dobra nejsi nikdy syt
v obdivném díku navždy něma

poslání:
moudrosti lásce paním dvěma
srdce tvé věčný skytlo byt
smím se mu proto poklonit
v obdivném díku navždy něma

Balada lásky

k milosti lásky nerozdané
patří i všechno v srdci tvém
je láska v srdci domovem
než do blízkého v touze skane
leč srdce tvé mé duše pane
třísněno krve krůpějí
mám opustit tě pro Boha ne
led v duši rty mé rozhřejí

pochopit city rozeklané
roztřídit přesně citů sněm
do skutečnosti procitnem
nápojem jsou jí slzy slané
tvá křišťálová slza plane
příslibem příštích nadějí
na věky nepad ten kdo vstane
led v duši rty mé rozhřejí

pryč noci padlý intrikáne
už nikdy nevracej se sem
postavit čelo proti zdem
svou náruč hrází protrhané
ty rozevlátý jarní vane
se vlomíš hradby do její
jak jaro zimou darované
led v duši rty mé rozhřejí

poslání:
mukami zúrodněný láne
cit můj lne stále vroucněji
k tvé touze láskou dotýkané
led v duši rty mé rozhřejí

Balada stáří

těch nevyřčených otázek
když střevíčky máš husopasek
když jemný něžný je tvůj hlásek
když tvář tvá je jak obrázek
to bylo dávno dávno kdysi
co je mi dneska do lásek
ač toužím získat srdce čísi
svou touhu skrýt chci do vrásek

kdo pomůže kdo podá lék
když trn se pevně v duši zasek
na louce plné sedmikrásek
vzlétnouti toužím do dálek
leč život holý život lysý
tak utahuje opasek
že ve strhané tváře rysy
svou touhu skrýt chci do vrásek

moci se vrátit nazpátek
vyrovnati se každé z krássek
zrak upřít tam kde sedmihlásek
svůj načechrává kabátek
až červen horce poručí si
jahody první od pasek
chci vrásky skrýt v dno jeho mísy
svou touhu skrýt chci do vrásek

poslání:
navždy v mém srdci první ty jsi
cit halím pracně do masek
na duši mé jho stáří visí
svou touhu skrýt chci do vrásek

Balada noci

má dávná přítelkyně tmavá
navečer ruku podá mi
vím že mě její moc i sláva
vždy bezvýhradně omámí
na horké čelo obklad dává
vemlouvajíc se do krve
vyznávám se ač nemám práva
noc ve mně zpívá jméno tvé

vnímám jak hvězda zlatoplavá
královna mezi hvězdami
vstříc nevýslovné touze mává
tajemnější než Nizámí
ta touha kypí jako láva
pak uklidní se teprve
až úsvit zrudne do krvava
noc ve mně zpívá jméno tvé

první modř tón do popelava
hvězd ubývá již řadami
pak nebe pestré jak chvost páva
hluboké padá do jámy
noc vírů temných družka hravá
vzruší mne jak když poprvé
po letním suchu poprchává
noc ve mně zpívá jméno tvé

poslání:
plášť noci víchř protrhává
života strom však neorve
dřív než k své jízdě slunce vstává
noc ve mně zpívá jméno tvé

Balada mládí

je dobrou květů mládí jen
kdo ztratil je ten všechno ztrácí
květ mládí láskou rozvíjen
bezstarostný jak boží ptáci
jej ošetřovat nedá práci
je třeba jenom držet stráž
ať srdce tolik nekrvácí
když s mládím rozloučit se máš

co člověk slyší sladkých jmen
jsme nestáli nu jsme už tací
mládí je slunce celý den
jsme jako neposední žáci
jak šmíra na venkovské štaci
jak David či jak Goliáš
v každém se duše rozkymácí
když s mládím rozloučit se máš

jak touží srdce k slunci ven
nerozvážnou korunovací
svých lásek bývá ovíněn
i rozum ač pak těžko splácí
drahotu již si zmýlil s lácí
pak o nápravu hned se snaž
co čas si vzal to nenavrací
když s mládím rozloučit se máš

poslání:
vichřice sama nepokácí
životy všech a s nimi náš
hlas tvůj jak spis je žalovací
když s mládím rozloučit se máš

Balada naděje

když slovo doufat vyřknou ústa
jež dříve bolest zavřela
odchází beznaděje pustá
bijíc se rukou do čela
a nešťastná je docela
že vyrvána jí oběť její
vztek žhaví ji až do běla
jsem tvá když zpívám o naději

sám pocítíš jak síla vzrůstá
tak rostou křídla anděla
ač beznaděje podle gusta
opustit oběť nechtěla
když spolu jsme co nadělá
ještě mám strach však už se směji
ten závod s námi projela
jsem tvá když zpívám o naději

mlha snad někdy bývá hustá
závěs u dveří kostela
slunce jí hodí paprsků sta
jak papír mlha shořela
jak rozmačkaná formela
do smetí kterou vynášejí
i když vlas sem tam proběhlá
jsem tvá když zpívám o naději

poslání:
snad jsem svou písni prospěla
snažila jsem se nejvřeleji
strach zmizel jak stín popela
jsem tvá když zpívám o naději

Balada dne

den možno prožít v čekání
od božího lze čekat rána
den může být jak trnka planá
i trnem občas poraní
den někdy chvilka uplakaná
den nekonečné hodiny
den dotýkaná čerstvá rána
den s tebou prožít jediný

den když se noci ubrání
na slunce čeká svého pána
paprsky první mocná lana
kéž navždycky jsme spoutáni
ať ranní láska je nám dána
bez kalu hnusu bez špíny
nebeský pokrm duše manna
den s tebou prožít jediný

den slunečný den spontánní
den jasný jako čistá panna
čistý jak mysl Indiána
jak prvních lidí konání
vědomí že jsem milována
vědomí že jsem bez viny
na cáry lidskou zlobou rvána
den s tebou prožít jediný

poslání:
radosti plných vteřin vana
koupání úkol povinný
jasem tvých očí omývána
den s tebou prožít jediný

Balada víry

občas ti někdo ruku podá
touží tě možná kousek vést
neopřít se by bylo škoda
dvě ruce víc než jedna pěst
dvou rukou svazek najevo dá
že člověk není prodaný
na víru zazní slavná óda
bez víry není záchrany

víra je zbitých živá voda
nalít ji můžeš na bolest
z bolesti zbude epizoda
vzpomínka kratší blesku hvězd
studnice víry sílu dodá
jak balsám litý na rány
když pochybnost snad v srdci hlodá
bez víry není záchrany

mění se lidé lásky móda
jediné nelze si však splést
s vytrvalostí antipoda
navždy svou víra chrání čest
nikdy svou pravdu nezaprodá
nedala nikdy na pány
stačí mi v roli lodivoda
bez víry není záchrany

poslání:
opakuje se věčná coda
dokázaná i titany
jak není lidu bez národa
bez víry není záchrany

Balada dětství

jak vzniká řeka z pramene
jenž v hloubi skály zázrak prýští
poznámenává propadlišti
nevědomé a zmámené
mámení až zase bude blíž ti
kéž opustí sen oči hned
zavoláš vznícen v chvíli příští
ó přeblažených dětských let

duše si možná vzpomene
na dětský vláček jak jen sviští
v jehličí stromu v lední tříšti
do vánoc noci vysněné
i ve snu se ti v očích blyští
překrásný pohádkový svět
přátelé z bájí tolik lidští
ó přeblažených dětských let

ta chvíle neoklame ne
ať padáš v krve tratolišti
ať síra zloby z okolí dští
bezedná horkost plamene
svou propůjčili tobě říš ti
k jejichž pohádkám ses vracel z běd
unaven druhý hrami hřišti
ó přeblažených dětských let

poslání:
zanechat zbraně na bojišti
je nutné ač bys rád je zved
slábnoucím zrakem z prachu vyčti
ó přeblažených dětských let

Balada touhy

touha ti klidně spáti nedá
zakotvila ti na duši
klid denně stejně naruší
ten nebezpečný neposeda
bránit se můžeš chvíli leda
pak sklouzne ruka s kormidla
zastírá rozum clona šedá
touha ti věrnost nabídla

toužení není zvláštní věda
nedávat klapky na uši
však se to vůbec nesluší
už touha do křesla si sedá
odezvu jeví ústa bledá
samotou smutná prostydlá
s prostotou pana Archimeda
touha ti věrnost nabídla

dospělý tajně vzdychá běda
někdy i ticho přehluší
přezrálé roven moruši
o životě svou pravdu hledá
lži konce on však nedohlédá
lež klade zátěž na křídla
vzpomínáš živá na torpeda
touha ti věrnost nabídla

poslání:
ber z odkazu z moudrosti děda
výjimky mají pravidla
jak těžko touha nalézt se dá
touha ti věrnost nabídla

Balada žalu

žal na nikoho nečeká
od dětských střevíčků jde s námi
žal znají děti znají mámy
žal bolest lidí odvěká
za bílých dní i pod hvězdami
nablízku nebo zdaleka
vír žalu stejně tebe mámí
žal osudem je člověka

člověk se někdy poleká
zlé nenasytné zloby tlamy
pak obírá se myšlenkami
že hrůzná ústa rozseká
chceme se mstít jsme náhle sami
zbabělá ovce zabeká
jak hrozba věčná připadá mi
žal osudem je člověka

nepřítel křičí heureka
pod nohy vrhá břevna trámy
pere se s míru představami
pes který kouše neštěká
mlčení síla Aztéka
v současné době přidech fámy
jediný zbyl nám dobrý známý
žal osudem je člověka

poslání:
polibek smrti přízrak jámy
Othela vzpomeň Monteka
zub času drží puklé chrámy
žal osudem je člověka

Balada slunce

mně září slunce z očí tvých
jas ani v noci nezhasíná
cit uzrál jako zrnka vína
ve žhavých slunce polibcích
jas který líbat chtěla bych
prozárí místa nehostinná
pod věčným teplem taje sníh
krom tebe neznám slunce jiná

snad také zářit chtěla bych
když naděje tvé temno stíná
když láska zdá se jako vina
když víry hlas v tvé mysli ztich
slunce ti na svých paprscích
posílá slova milenčina
milovat slunce není hřích
krom tebe neznám slunce jiná

tisíce sluncí zářících
do černé země padá klína
jediné slunce zeleň lích
k růstu a kázni napomíná
kdyby snad člověk tuze zpych
budoucnost připomene hlína
mne nezajímá žádné z nich
krom tebe neznám slunce jiná

poslání:
lekne se možná kdo si čich
hřbitovní vůně těžká siná
mne nezastraší ve snech mých
krom tebe neznám slunce jiná

Balada tmy

lože mé temno objímá
tma nastoupila vládu svou
hvězdnýma svýma očima
chvíli jen bliká nad hlavou
sluhové tmy pak hvězdy rvou
tak dlouho s nebe až se setmí
bojím se hledám ruku tvou
o slunci přišels vyprávět mi

jak Wagnerova Cosima
slyšet chci pravdu o nás dvou
neztrácej se mi lodi má
mé rty tě ve tmě stokrát zvou
mám žiti spjata s obavou
polibek tvůj ač krátký letmý
mění se v lásku sálavou
o slunci přišels vyprávět mi

cesty prý vedou do Říma
jsme opojeni dálavou
až bouře s srdcích dohřímá
přivolá volnost jásavou
ať závist zloba honí štvou
snad budem jednou oplácet my
tvá ústa voní olivou
o slunci přišels vyprávět mi

poslání:
s rukama zůstat holýma
kdybychom byli znova dětmi
tvá láska tu však roli má
o slunci přišels vyprávět mi

Balada měsíce

měsíc ten bledý lakomec
svou září krade mi tvůj hlas
s ním sama musím nakonec
vzpomínat na hrst čistých krás
tvář jeho vidím znova zas
když otevírám oči snící
tobě můj drahý v temna čas
žaluji pravdu o měsíci

mé srdce jak víš není věc
stokrát je na kolena sraz
láska je vždycky zdvihne přec
ach lásko výkřik slyšelas
je pevné pouto v hloubce v nás
už nepřemýšlím o vichřici
když pláču drahý spas mne spas
žaluji pravdu o měsíci

zář chladná taví hůř než pec
neubráním se dlouho as
samota horší je než klec
v mé duši řádí led i mráz
tvá ruka řeší v jeden ráz
bolesti klid můj drásající
navždy ti patří zralý klas
žaluji pravdu o měsíci

poslání:
s úsvitem podlý měsíc zhas
s úlevou mohu tobě říci
kdykoliv uštkne zrady plaz
žaluji pravdu o měsíci

Balada světla

když na mne hrůza smrti padá
zachránit přijď mne prosím lkám
věřím v tvé světlo kamaráda
věřím tvým svatým myšlenkám
duch slunci světlo neukrádá
tvůj duch je bere z plamene
v tvém srdci nemá místo zrada
tvé světlo i smrt zažene

už nevím kde je vlastně vada
možná že na to přijdeš sám
mně se jen hrůzou třese brada
své strasti všecky tobě dám
svou tíhu do tvých paží skládá
mé srdce dosud kamenné
jediný záblesk něhy žádá
tvé světlo i smrt zažene

už neděsí mě noci vlada
už bezpečně vím kam jít mám
už ukazují hrůze záda
tvé světlo ukázalo kam
kde čeká s polibkem i rada
kde neříkáme nikdy ne
když pochybností duše strádá
tvé světlo i smrt zažene

poslání:
smím ještě dnes jak dívka mladá
netiřit srdce ztracené
jsem tvá tvá navždy mám tě ráda
tvé světlo i smrt zažene

Balada zla

zlo sobě oběť nevybírá
kam stříkne jiskru zapálí
když proti němu stojí víra
pevnější mořských úskalí
překvapen někdy člověk zírání
na bližní své jak na kouzla
je dovršena hříchů míra
těm běda kdož jdou cestou zla

kol zlého prázdnota je čirá
ledovce pevné křišťály
zrak nad ledovce krásou zmírání
ledovec bídák nekalý
zabije reka bohatýra
jedinkrát noha uklouzla
varovně zpívá zbraň i lyra
těm běda kdož jdou cestou zla

zlo skryté v kápi kavalíra
zákeřnou ránu nedá-li
před živým propast otevírá
úsměvem strašným ošálí
zlo zrádné jako v tůni díra
voda jen lehce promrzlá
čeká až padne noha sirá
těm běda kdož jdou cestou zla

poslání:
zlo věčný zákon všehomíra
má strach když vrátka zavržla
ve dvou se na zlo neumírání
těm běda kdož jdou cestou zla

Balada strun

od chvíle kdy ses stal mi vším
kdy struny tvé mě opily
já kytáře tvé závidím
když ruka tvá ji rozšílí
jak ptáci v lánech obilí
se v každém tónu vášeň skrývá
chvěje se vždycky zvoní-li
píseň tvých strun je ve mně živá

jsi znepokojen citem mým
jsem blázen v šaška košili
porad' mi lásko porad' čím
mám zabít v sobě motýly
nektar svůj ve mně rozlili
chutnal mi víc než chleba skýva
přec ač jsem blázen zpozdilý
píseň tvých strun je ve mně živá

celý můj život tajemstvím
kdyby mě třeba mučili
spíš umřu nežli prozradím
že tys můj drahý přemilý
tajemství nechám pro víly
z nich není žádná závistivá
tichounce dech jen zakvílí
píseň tvých strun je ve mně živá

poslání:
vzdala jsem se ti ve chvíli
jež nikdy zcela nedoznívá
ač do krve mě zranily
píseň tvých strun je ve mně živá

Balada jara

jaro mi hlodá v srdci
jaro mi zpívá v myšlenkách
o jarní kráse zpívat chci
v chřípí se dere jara pach
zříš moře kvítí v zahradách
od sněhů až po nádech května
je nedůvěra jara vrah
má jarní píseň není vzletná

vítali jaro žebráci
v čas kdy se táhli po cestách
má rozvážnost se kymácí
nabírám s jejich cárů prach
závidím ptákům jejich tah
pták zazpívá si v květy slétna
mně zbývá vzdech a víra v snách
má jarní píseň není vzletná

já moudřejší být po otci
nepoznala bych touhy práh
jen nezralému ovoci
života dávat po kapkách
dopadnout k zemi z hvězdných drah
nepoznat vyřešení zpětná
tys první na srdce kdo sáh
má jarní píseň není vzletná

poslání:
ze starých úst zní směšně ach
jak stará rozladěná flétna
i když dech lásky kouzlem mách
má jarní píseň není vzletná

Balada léta

žár letní rozestřel svou zář
pozdravil žal můj květinou
prozradil léto kalendář
kdy chlad a děs se rozplynou
loučit se stokrát s vidinou
nepomůže když zrazuje tě
nemám už síly na jinou
stesk nepomíjí ani v létě

života mízo vař se vař
přetékej kotle skulinou
bezbřehé léto jako žhář
naději bere jedinou
své krásné země rovinou
se místo lásky chlubím v světě
radosti rychle zahynou
stesk nepomíjí ani v létě

z mlh neprůhledných kladu šlár
na lásku v hříchu nevinnou
chceš zničit mě tož všecko zmař
je život lekcí povinnou
je vytrvalou bylinou
žít do smrti se musí kletě
být zašlápnutou travinou
stesk nepomíjí ani v létě

poslání:
tvé paže když mě ovinou
nevěřím obvyklé své větě
chvíli jsem možná hrdinou
stesk nepomíjí ani v létě

Balada jeseň

znáš louky lesy v jeseň
rozhraní smrti života
se před očima promění
hlavu ti trochu zamotá
myšlenka sebeurčení
té nejsem drahý nejsem hodna
kéž navždycky jsme spojeni
žel jeseň je má sestra rodná

láska mé touhy rozpění
krev rychle v žilách kolotá
na cestě mé je kamení
kamení skály nicota
zlověstné vidím znamení
všechna má bolest s ním je shodná
kdo řekni kdo mne ocení
žel jeseň je má sestra rodná

z tebe má síla pramení
můj milovaný je to ta
z níž čerpám všechno nadšení
já opuštěná sirota
jsou lidé touhou znaveni
touha je bolest dobrá plodná
zmítám se v jejím řemení
žel jeseň je má sestra rodná

poslání:
mládí se zdá jak mámení
života kalich pít chci do dna
svůj žár mi věnuj plameni
žel jeseň je má sestra rodná

Balada zimy

v zimavém teskném přišetí
jen nepatrnou hrstku slov
má láska lásce nesvěří
že naděje už kryje rov
že v zimním hávu na hřbitov
se uložily naděje mé
skončena štvance i lov
vzpomínkami se zahřejeme

žijí dnes lidé někteří
mající místo srdce kov
na takové se zaměří
až poslední z mých zimních strof
zima je přítelkyní vdov
utrpení je vždycky němé
přehlušme sýčků hlas a sov
vzpomínkami se zahřejeme

lehounké zimní pápěří
bez záře na obloze nov
sněhová bouře láteří
dobro má dneska vyhazov
kovová srdce vzácný chov
zraní nás než se nadějeme
narazí lásky na příkrov
vzpomínkami se zahřejeme

poslání:
slzy mám ráno k večeri
kéž se zas rosou umyjeme
tvůj úsměv sněhy rozčeří
vzpomínkami se zahřejeme

Balada dvou

život nás spojil tož jsme dva
myšlenka každá náleží ti
navždy má láska potrvá
jak horské nevadnoucí kvítí
kdo lásky sílu nepocítí
ať třeba slzy prolévá
v samotě uvázne jak v síti
tys můj a já jsem navždy tvá

po mrazech přišla obleva
čekáme jarní vlnobití
kdo na lásku se rozhněvá
do zkázy strašlivé se řítí
tep srdcí dvou je zvonů bití
zvonu hlas krásu rozsévá
běsové ať se zuří lítí
tys můj a já jsem navždy tvá

tak šťastně dávám ústa svá
tvůj polibek mou touhu vznítí
ztrácí se každá obava
že hnusní lidští paraziti
by mohli nám snad zabrániti
v svazku jímž srdce okřívá
lásku nám z duší nevymýtí
tys můj a já jsem navždy tvá

poslání:
jasněji maják nezasvítí
než naše láska vášnivá
dala jsem ti své celé žití
tys můj a já jsem navždy tvá

Balada věrnosti

vysloužím si řád za věrnost
když srdce nemůže už jinam
když tisíckrát si připomínám
že tys s mým nitrem navždy srost
že nikdy neřekneme dost
neovlivní nás další hosté
jak já buď pochybností prost
milovat věrně je tak prosté

je mezi námi pevný most
nikdy jej nikdo nezbortí nám
odolný proti škodlivinám
je tvrdší nežli každá kost
nezastraší nás ubohost
proti nám namířená po sté
nám dvěma zpívá jeden drozd
milovat věrně je tak prosté

nevadí lásce vzdálenost
ač sama dobře neusínám
k obrazu tvému ruce vzpínám
k očím jež temnější než hvozd
zaplaší z duše děsu chvost
co dík má láska vždycky vzroste
proč na závist bych měla zlost
milovat věrně je tak prosté

poslání:
věrnosti léta zbabělost
jak hluché stvoły rázně koste
k lásce je nutná jedna ctnost
milovat věrně je tak prosté

Balada pravdy

zář pravdy slovo vysílá
tvá láska zachránila mne
až krýt nás bude mohyla
znamení smrti neklamné
ač lehčí křídel motýla
přec pravda nepřestane sálat
že lásce láska stvořila
kytici prostou z tichých balad

když v hloubi duše rodila
se nedohledné omamné
pro tebe vroucí postilla
tisíckrát na ni volám ne
ó nepouštěj se do díla
vždyť Pegas zapomněl už cválat
přec v dlaně tvé jsem vložila
kytici prostou z tichých balad

dívka věnec uvila
mládí je štěstí náramné
uváže stuhu do týla
zimou si dlaně nezamne
kde dívka ta rozmilá
mé mládí starý sevrklý salát
pravdu jsem hořce zranila
kytici prostou z tichých balad

poslání:
hlubokou brázdou vyryla
tvá věrná láska do nitra lad
svůj klid jsem navždy rozbila
kytici prostou z tichých balad

Božena Hladká
Balady tobě

Prostějov 2002 - Kousalovi - www.volny.cz/kousalovi